

MATTHEÛS

9:14-15

Jezus legt uit waarom Zijn discipelen niet vasten zolang de Bruidegom bij hen is.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/9-14-15

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De discipelen van Johannes blijven hem volgen	3 min	3
2	Ascese en veroordeling van andermans vrijheid	9 min	5
3	Rituele vroomheid en kerkbezoek	4 min	9
4	De Bruidegom: een tijd voor vreugde	5 min	11
5	De plaats van vasten onder christenen	4 min	13
	Om verder te lezen		15

1

De discipelen van Johannes blijven hem volgen

We gaan kijken naar het negende hoofdstuk van het Evangelie van Mattheüs, en ik begin te lezen bij vers 14.

Toen kwamen de discipelen van Johannes bij Hem en zeiden:
Waarom vasten wij en de Farizeeën veel en vasten Uw
discipelen niet?

MATTHEÛS 9:14

Deze passage begint met een uitdaging die door mensen van een andere gezindte aan Jezus wordt voorgelegd. Er waren verschillende religieuze groeperingen in Israël, en die waren niet altijd even vriendelijk tegenover elkaar. De discipelen van Johannes de Doper vormen op dit punt in Jezus' bediening naar mijn idee een vreemde uitzondering. Waarom Johannes de Doper op dit punt nog steeds discipelen had, is niet duidelijk. Het is wel duidelijk waarom mensen zich aanvankelijk tot Johannes de Doper aangetrokken voelden. Maar Johannes had Jezus aan zijn discipelen aangewezen en gezegd:

De volgende dag zag Johannes Jezus naar zich toe komen en hij zei: Zie het Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt!

JOHANNES 1:29

Sommige van zijn discipelen, met name Jakobus en Johannes en Petrus en Andreas, hadden Johannes daadwerkelijk verlaten en waren volgelingen van Jezus geworden, omdat Johannes Hem op deze manier had aangewezen. Het verbazingwekkende is dat ook maar één van Johannes' discipelen er op dit punt voor koos bij Johannes te blijven in plaats van Jezus te volgen.

Nog later in het Evangelie van Johannes, in hoofdstuk 3, lezen we dat sommige discipelen van Johannes bij hem klagen omdat Johannes minder populair wordt en Jezus populairder wordt. Johannes zei:

Ik ben de vriend van de Bruidegom. Jezus is de Bruidegom en de mensen zijn de bruid. De vriend van de Bruidegom behoort de bruid niet te krijgen; de Bruidegom behoort haar te krijgen. Het is dus terecht dat deze mensen Hem volgen.

JOHANNES 3:29-30

Johannes zei:

Hij moet meer worden, maar ik minder.

JOHANNES 3:30

Nu Johannes dit over Jezus had gezegd, zou je opnieuw verwachten dat hij hen aanmoedigde om volgelingen van Jezus te worden en niet van hemzelf, aangezien hij zei:

Hij moet meer worden, maar ik minder.

JOHANNES 3:30

Toch zien we dat Johannes de Doper geruime tijd later nog steeds discipelen heeft. Het zijn niet alleen discipelen die Johannes volgen, maar ze ijveren daadwerkelijk voor Johannes. En ze lijken het een beetje kwalijk te nemen dat zij in bepaalde opzichten een moeilijker weg moeten volgen dan de discipelen van Jezus.

2

Ascese en veroordeling van andermans vrijheid

Johannes leidde inderdaad een moeilijker leven dan Jezus. Johannes leefde buiten in de woestijn. Hij onthield zich van alle producten van de wijnstok, waaronder wijn en druivensap, die voor de meeste mensen gebruikelijke dranken bij de maaltijd waren. Hij had een zeer beperkt voedingspatroon. Hij at alleen sprinkhanen en wilde honing. Hij droeg ruwe kleding, enzovoort. En degenen die hem volgden, namen waarschijnlijk sommige van deze leefgewoonten over.

Jezus daarentegen ging heel gemakkelijk met gewone mensen om. Hij leefde niet buiten in de woestijn. Hij droeg geen ruwe kleding. Hij beperkte Zijn voedingspatroon niet, en wat dat betreft verschilde Hij sterk van Johannes. Het komt vaak voor dat mensen die een godsdienst aanhangen die veel van hen vraagt, in de zin dat ze genoegens en comfort moeten opofferen, enige wrevel voelen tegenover mensen met een andere religieuze instelling die zichzelf zulke dingen niet ontzeggen.

Zelfs binnen de christenheid zijn er verschillende groepen geweest. Zo zijn er bijvoorbeeld katholieke kloosterorden geweest die zich in kloosters terugtrokken. Soms leefden de monniken daar onder zeer oncomfortabele omstandigheden en droegen ze ruwe kleding. Soms aten ze eenvoudig voedsel, zagen ze af van een huwelijk en leidden ze een ascetisch leven. Toch zijn er andere christenen die zich nooit geroepen hebben gevoeld om zoiets te doen.

Ik ga niet zeggen dat God sommige mensen niet roept om een leven te leiden dat aanzienlijk ascetischer is en meer zelfverloochening vraagt dan het leven waartoe Hij sommige anderen roept. Maar ik wil wel zeggen dat er iets in de menselijke natuur zit waardoor iemand vaak geneigd is kritisch en veroordelend te zijn tegenover degene die zich niet op dezelfde manier geroepen voelt. Dat gebeurt wanneer iemand een godsdienst aanhangt die zeer hoge eisen aan hem stelt, aan zijn comfort en zijn genoegens, en die hem weghoudt van veel van het gewone levensgenot.

We lezen bijvoorbeeld in Romeinen, hoofdstuk 14, dat er in de gemeente in Rome sommigen waren die geloofden dat ze zich van alle vlees moesten onthouden, terwijl anderen niet de behoefte voelden om zich van alle vlees te onthouden. Sommigen vonden dat ze een sabbatdag in acht moesten nemen en op de sabbat geen werk mochten doen. Anderen vonden niet dat dit voor hen verplicht was. Er waren onder de christenen in Rome verschillende praktijken. Paulus ging daarop in het veertiende hoofdstuk van Romeinen in en zei dat beide groepen mochten doen wat ze wilden. Maar ze mochten elkaar niet veroordelen en niet kritisch tegenover elkaar zijn, en ze moesten doen waartoe ze zich in hun eigen geweten geneigd voelden.

Zolang iemand niet wettisch en veroordelend wordt, heeft het mij nooit dwarsgezet als iemand kiest voor een levenswijze die armoede, celibaat, vegetarisme of wat dan ook inhoudt. Maar ik ben bang dat mensen die voor zulke strenge, Spartaanse levenswijzen kiezen, daar vanwege de menselijke natuur maar al te vaak geen vreugde aan beleven. Ze houden die levenswijze alleen vol omdat ze het gevoel hebben dat ze dit op de een of andere manier moeten doen om recht voor God te staan. Ik denk dat deze mensen vaak verkeerd begrijpen wat het betekent om recht voor God te staan. Want recht voor God komen te staan is geen kwestie van op een spijkerbed slapen of je voeding op een bepaalde manier beperken. Recht voor God komen te staan heeft ermee te maken dat je eenvoudigweg je vertrouwen op Jezus Christus stelt, Zijn volgeling wordt, je van je zonde bekeert en dag aan dag met Jezus wandelt. Dat is het normale christelijke leven. God kan sommige mensen roepen tot een bijzondere mate van zelfverloochening, maar zo'n mate van zelfverloochening vormt op zichzelf geen relatie met God. Een relatie met God is gebaseerd op iets veel fundamenteler, namelijk geloof in Christus en toewijding aan Hem.

We zien dus dat mensen die tot zulke ascetische sekten of groepen behoren, of die eenvoudigweg voor een ascetische levenswijze kiezen, dat vaak doen omdat ze bang zijn om iets anders te doen. Jezus gaf vaak aanstoot aan religieuze mensen die bang waren om zo vrij te zijn als Hij. Vergeet niet dat Jezus zei:

Want Johannes de Doper is gekomen, hij at geen brood en hij dronk geen wijn, en u zegt: Hij heeft een demon.

LUKAS 7:33

Hij sprak tegen de Farizeeën. En Hij zei:

De Zoon des mensen is gekomen, Die wel at en dronk, en u zegt: Ziedaar, een vraatzuchtig mens en drinker, een vriend van tollenaars en zondaars.

LUKAS 7:34

Van die twee voelden de religieuze Joden, de Farizeeën, zich volgens mij meer aangetrokken tot Johannes de Doper dan tot Jezus. Johannes volgde tenminste dezelfde tradities van zelfverloochening en dergelijke die sommige profeten, zoals Elia, hadden gevolgd. Jezus daarentegen joeg de religieuze mensen angst aan, omdat Hij bevriend leek te zijn met mensen die de godsdienst hadden verwaarloosd en die de wet hadden overtreden. Jezus leek om te gaan met de mensen die door de strengere religieuze groep veroordeeld werden, en in sommige opzichten deelde Hij hun levenswijze. Niet in alles. Hij heeft beslist nooit gezondigd, zoals velen van hen wel deden, maar Hij hield wel feestmalen met hen. Hij genoot van hun gezelschap. Zoals Hij in het vorige gedeelte dat we in Mattheüs 9 zagen had gezegd, kwam Hij niet om rechtvaardigen tot bekering te roepen, maar zondaars.

Omdat Jezus zo vrij was in Zijn omgang en verbondenheid met zondaars, hadden degenen die strenger waren in hun religieuze overtuigingen vaak kritiek op Hem. Hier lezen we in Mattheüs 9:14 dat de discipelen van Johannes de Doper kwamen en Jezus ter verantwoording riepen, iets wat neerkwam op kritiek. Als je de parallelle gedeeltes hierover in de andere evangeliën vergelijkt, zul je zien dat de discipelen van Johannes hier niet alleen waren, maar dat de discipelen van de Farizeeën zich bij hen hadden aangesloten.

De Farizeeën vormden één religieuze denominatie in Israël, de discipelen van Johannes vormden een andere, en de volgelingen van Jezus vormden natuurlijk nog weer een andere. Het was dus alsof er in Israël verschillende religieuze denominaties waren, die kritiek op elkaar hadden. In de meeste gevallen zouden de Farizeeën kritiek hebben op de discipelen van Johannes, en zouden de discipelen van Johannes kritiek hebben op de Farizeeën. Want vergeet niet dat Johannes de Farizeeën een adderengebroed noemde. Over het algemeen zouden de discipelen van Johannes geen

respect hebben voor de Farizeeën, en andersom evenmin. Maar in dit geval sloten beide groepen zich aaneen om Jezus ter verantwoording te roepen. De discipelen van Johannes en de Farizeeën hadden namelijk één ding gemeen dat Jezus niet had: ze riepen hun volgelingen op om vaak te vasten.

De discipelen van Johannes en de Farizeeën vastten zelfs tweemaal per week, en dat was bij hen een vaste gewoonte. Dit betekende eenvoudigweg dat ze zich van zonsopgang tot zonsondergang van voedsel onthielden. Ze konden na zonsondergang of vóór zonsopgang eten. Het betekende dus niet eens werkelijk dat ze vierentwintig uur zonder voedsel moesten blijven. Er werd alleen van hen verlangd dat ze gedurende de uren van daglicht niet aten. En dat deden ze. Wie weet waarom? De wet heeft hun nooit geboden om dit te doen, en het is moeilijk te weten hoe ze ertoe gekomen zijn deze gewoonte in te voeren. Maar ik weet zeker dat ze het gevoel hadden dat dit hen op de een of andere manier bij God in de gunst bracht, of een positieve geestelijke uitwerking had.

Jezus daarentegen verlangde blijkbaar helemaal niet van Zijn discipelen dat ze vastten. Dat gaf aanstoot aan de religieuze mensen die vonden dat vasten essentieel was voor hun gerechtigheid. Dan komt Jezus, en Hij is veel minder streng wanneer het gaat om de eis dat Zijn discipelen zichzelf hun natuurlijke lichamelijke genoegens, zoals voedsel, onzeggen. Jezus Zelf was trouwens niet iemand die het ervan nam. Bij één gelegenheid vastte Hij veertig volle dagen en veertig nachten. Jezus koos in het leven dus niet per se de gemakkelijke weg, maar van Zijn discipelen werd nooit verlangd dat ze vastten.

Dit bracht de religieuze leiders in verwarring, en vooral de discipelen van Johannes, omdat Johannes zo positief over Jezus had gesproken. Jezus zou in religieus opzicht als hoger dan Johannes zijn beschouwd. Toch leek Hij Zijn discipelen zo weinig beperkingen op te leggen als het ging om eten en drinken. Dus komen ze naar Jezus toe en zeggen:

Toen kwamen de discipelen van Johannes bij Hem en zeiden:
Waarom vasten wij en de Farizeeën veel en vasten Uw
discipelen niet?

MATTHEÛS 9:14

3

Rituele vroomheid en kerkbezoek

Hiermee zeggen ze eigenlijk hetzelfde als iemand die naar je toe zou komen en zou zeggen: ‘Wij gaan drie keer per week naar de kerk. Waarom ga jij niet zo vaak naar de kerk als wij?’ Misschien behoor jij tot degenen die geloven dat de gemeente het lichaam van Christus is en dat wanneer je samenkomt met andere christenen, ongeacht de omgeving, je als het ware in de gemeente bent. Je bent in het lichaam. Je hebt gemeenschap met elkaar. Je kunt God aanbidden, de Schriften bestuderen, bidden en alle dingen doen die in de gemeente worden gedaan. Al die dingen kun je ook op andere plaatsen doen wanneer je met andere christenen bent. Jezus zei:

Want waar twee of drie in Mijn Naam bijeengekomen zijn, daar
ben Ik in hun midden.

MATTHEÛS 18:20

Er zijn velen die menen, en naar mijn idee volkomen terecht, dat de bijeenkomst van de zogenaamde institutionele kerk niet de enige plaats is waar Jezus met Zijn volk samenkomt. Sommigen hebben ondervonden dat de institutionele kerk zozeer tot compromissen is vervallen, dat zij op andere plaatsen en in andere soorten omgevingen zijn gaan samenkomen voor gemeenschap, in huizen enzovoort.

Je kunt je voorstellen dat mensen die heel trouw naar een institutionele kerk gaan, zeggen: ‘Waarom gaan wij vaak naar de kerk, maar ga jij niet naar de kerk?’ Dat zou een sterk vergelijkbare situatie zijn. De mensen die naar de institutionele kerk gaan, zouden kennelijk vinden dat dit een wezenlijk onderdeel van hun gerechtigheid is. Als ze dat niet vonden, zou er immers geen reden zijn om te vragen waarom anderen het niet doen. Als de institutionele kerk niet noodzakelijk is voor gerechtigheid, valt er niets te bekritisieren aan mensen die er geen gebruik van maken, vooral niet als zij in andere omgevingen gemeenschap hebben met God en met anderen.

Hier vinden de discipelen van Johannes dat de discipelen van Jezus nalatig zijn op het gebied van een of ander ritueel. Twee keer per week vasten zou, wat de morele waarde ervan betreft, vergelijkbaar zijn met naar de kerk gaan, want naar de kerk gaan kan wel of geen positieve geestelijke ervaring zijn. In de moderne kerk bestaat een traditie dat je op de een of andere manier op zondag naar de kerk hoort te gaan, ongeacht of je er iets aan hebt en ongeacht of je iets bij te dragen hebt. De meeste kerken zouden zeggen: ‘Je kunt er iets aan hebben als je je best doet, en je kunt de gemeente iets te bieden hebben als je gaat.’ Dat kan waar zijn. Maar er zijn veel mensen die naar kerken zijn gegaan en steeds weer merken dat ze er niet veel aan hebben, behalve dat hun kinderen misschien bedorven worden door het contact met brutale, ongedisciplineerde kinderen in de jeugdgroep. Daarom besluiten ze niet naar dat soort bijeenkomsten te gaan.

Natuurlijk hoeft iemand niet naar de kerk te gaan, in de gewone betekenis van dat woord, om behouden te worden. Een christen moet en zal beslist gemeenschap met anderen zoeken. De schrijver van Hebreëën zegt:

Laten wij de onderlinge bijeenkomst niet nalaten, zoals het bij sommigen de gewoonte is, maar elkaar aansporen, en dat zoveel te meer als u de grote dag ziet naderen.

HEBREEËN 10:25

Ik weet zeker dat alle christenen met ware christenen zullen samenkomen wanneer ze die kunnen vinden, maar niet noodzakelijk met de gemengde menigte die ze in sommige kerken aantreffen.

Het is dus iets ritueels. Het idee in de moderne kerk is dat je naar de kerk gaat omdat je dat nu eenmaal doet als je echt godsdienstig bent. Het doet er niet toe dat velen van ons er niet veel aan hebben. Je doet het omdat christenen dat doen. Zo dachten de discipelen van Johannes en de Farizeeën over vasten. Het doet er niet toe dat het ons geestelijk geen goed doet. Het is wat je hoort te doen. Het maakt al heel lang deel uit van onze godsdienst. Het is wat vrome Joden doen.

4

De Bruidegom: een tijd voor vreugde

Jezus had eigenlijk geen enkele behoefte aan rituele vroomheid. Jezus zei tegen hen:

Toen kwamen de discipelen van Johannes bij Hem en zeiden: Waarom vasten wij en de Farizeeën veel en vasten Uw discipelen niet? Jezus zei tegen hen: De bruiloftsgasten kunnen toch niet treuren zolang de Bruidegom bij hen is? Maar de dagen zullen komen dat de Bruidegom van hen weggenomen zal zijn, en dan zullen zij vasten. Ook zet niemand een lap niet-gekrompen stof op een oud bovenkleed, want de daarop genaaide lap scheurt van het bovenkleed af, en er ontstaat een ergere scheur. Ook doet men geen nieuwe wijn in oude leren zakken; anders barsten de zakken, en de wijn stroomt eruit, en de zakken gaan verloren; maar men doet nieuwe wijn in nieuwe zakken, en beide blijven behouden.

MATTHEÛS 9:14-17

Merk op dat Jezus rouwen gelijkstelde aan vasten. Vasten wordt ook voor andere doeleinden gebruikt dan als een middel om te rouwen. Maar kennelijk gaf Jezus aan dat vasten gepast is in tijden van rouw. Je verwacht niet dat de discipelen rouwen, dat wil zeggen vasten zoals mensen doen wanneer ze rouwen, terwijl ze op de bruiloft bij de bruidegom zijn en het samen met Hem vieren. Wanneer Hij weg is, zullen ze

reden hebben om te rouwen en te vasten. Maar op dit moment vieren ze het samen met Hem. Verwacht niet dat ze tijdens een feest vasten. Ze zijn met de bruidegom op het bruiloftsfeest.

Wat is dit bruiloftsfeest? Hij sprak niet over een toekomstig bruiloftsfeest bij de wederkomst. Hij sprak over Zijn aanwezigheid daar, op datzelfde moment. De discipelen vierden feest met de bruidegom.

Wat hier bijzonder interessant aan is, is dat Jezus de discipelen van Johannes de Doper aansprak. Dit is de enige keer dat Jezus Zichzelf rechtstreeks de bruidegom noemde. Er waren momenten waarop Jezus gelijkenissen over bruiloften vertelde, en in die gevallen kunnen we het beeld van de bruidegom soms op Hem toepassen. Maar dit is niet zozeer een gelijkenis als wel een vergelijking, en Hij noemt Zichzelf de bruidegom.

De discipelen van Johannes, mogelijk precies degenen die deze vraag stelden, hadden van Johannes de Doper zelf gehoord dat Jezus de bruidegom was. Ook hadden ze gehoord dat degenen die naar Hem toe kwamen als een bruid waren, of, zoals Jezus het vergelijkt, als de vrienden van de bruidegom die op de bruiloft aanwezig zijn. Omdat dit zo is, kunnen we zien dat Jezus zinspeelt op iets wat Johannes de Doper had gezegd, en Hij doet dat tegenover de discipelen van Johannes de Doper.

In Johannes 3, vers 29, zei Johannes de Doper:

Wie de bruid heeft, is de Bruidegom, maar de vriend van de Bruidegom, die erbij staat en hem hoort, verblijdt zich zeer over de stem van de Bruidegom. Deze blijdschap van mij nu is volkomen geworden.

JOHANNES 3:29

Hij doelde op Jezus.

Met de vriend van de Bruidegom werd Johannes de Doper bedoeld. Johannes de Doper had zijn discipelen dus verteld dat Jezus was als een bruidegom die Zijn bruid tot Zich neemt. Met andere woorden, hier is een bruiloftsfeest aan de gang. Jezus neemt dat

beeld over dat Johannes zijn eigen discipelen had geleerd. En terwijl Hij tegen de discipelen van Johannes spreekt, zegt Hij:

Verwacht je dat de bruiloftsgasten, de getuige en de vrienden van de bruidegom, tijdens de bruiloft vasten? Ze treuren toch niet als hun vriend feestviert. Er komt een tijd dat Hij bij hen wordt weggehaald, en dan zullen ze treuren; dan zullen ze vasten.

Waar ik op wil wijzen, is dat Jezus vasten in wezen gelijkstelde aan rouwen. Vasten wordt ook voor andere doeleinden gebruikt dan rouwen. Er zijn momenten in de Schrift waarop vasten en bidden samengaan. Jezus Zelf schijnt bij één gelegenheid zelfs gezegd te hebben, afhankelijk van welke handschriften worden geraadpleegd, dat er bepaalde demonen zijn die alleen door gebed en vasten uitgedreven kunnen worden. Paulus zei in een van zijn brieven, in 2 Korinthe, dat hij vaak vastte en ook slaap tekortkwam. Al kan dat onvrijwillig zijn geweest vanwege de gevaren die hij op zee ondervond, enzovoort.

Maar het punt hier is dat het voor de discipelen niet gepast was om te rouwen zolang ze bij de bruidegom waren, bij Jezus. De tijd zou komen dat Hij van hen weggenomen zou worden, en dan zouden ze reden hebben om te rouwen en te vasten.

5

De plaats van vasten onder christenen

Hoe is dit in vervulling gegaan? Jezus zei dat Zijn discipelen zouden vasten en rouwen wanneer Hij van hen weggenomen werd. Hij werd drie dagen van hen weggenomen toen Hij stierf en begraven werd. Maar daarna keerde Hij bij hen terug en zei:

Laat uw handelwijze zonder geldzucht zijn. Wees tevreden met wat u hebt, want Hij heeft Zelf gezegd: Ik zal u beslist niet loslaten en Ik zal u beslist niet verlaten.

HEBREEËN 13:5

Sindsdien is Jezus altijd bij de discipelen geweest. Daarom denken veel mensen dat Jezus bedoelde dat de discipelen zouden vasten tijdens die tussenperiode van drie dagen waarin de bruidegom van hen weggenomen was, dat wil zeggen, terwijl Jezus in het graf lag. Maar nu Jezus is teruggekomen en wij ons in Jezus verheugen, zouden zij aanvoeren dat wij niet meer vasten. Het is niet nodig om te vasten, want de bruidegom is teruggekomen. Hij is uit het graf teruggekomen en Hij is altijd bij ons.

Dat lijkt echter niet te passen bij de Bijbelse gegevens, want de discipelen vastten niet toen Jezus in het graf lag. Toen Hij op zondagochtend, na uit de dood te zijn opgestaan, aan hen verscheen, hadden ze zelfs al eten klaargemaakt en vroeg Hij hun om Hem er iets van te geven. Ze waren niet aan het vasten. Nadat Jezus naar de hemel was opgevaren, dus zeker na Zijn opstanding, vastten de discipelen soms wel. De apostel Paulus vastte direct na zijn bekering drie dagen, terwijl hij wachtte tot hij zijn gezichtsvermogen terugkreeg en gedoopt werd. De gemeenteliders in Antiochië, waar Saulus, zoals hij toen heette, diende, vastten toen ze zich voorbereidden om Paulus en Barnabas uit te zenden, zoals in Handelingen 13 wordt beschreven.

We weten dat er in de vroege gemeente werd gevast. Daarom moet vasten een plaats hebben onder christenen. De enige manier waarop vasten volgens mij in het Nieuwe Testament nuttig is, is wanneer het met gebed gepaard gaat. Wanneer je maaltijden overslaat — dat is wat vasten betekent — zie je voor een bepaalde tijd af van voedsel om te bidden en je gebeden met je onthouding te verbinden.

Maar dit idee om routinematig te vasten, alleen maar om een lang gezicht te trekken en er bedroefd uit te zien, zou passend kunnen zijn voor Farizeeën. Het zou ook passend kunnen zijn voor de discipelen van Johannes de Doper vanwege de soberheid van hun godsdienst, die hen trouwens niet rechtstreeks met God in contact bracht. De Farizeeën hadden geen gemeenschap met God, en de discipelen van Johannes waarschijnlijk ook niet. Ze beoefenden gewoon godsdienstige praktijken die helemaal niet zo plezierig waren, en ze konden er net zo goed om rouwen. Ze konden er net zo goed om vasten en er bedroefd over zijn.

Jezus zei in Mattheüs 6 dat de Farizeeën, wanneer ze vasten, een lang gezicht trekken en er zeer bedroefd uitzien. Ze wilden niet dat iemand dacht dat ze van hun godsdienst genoten, en veel mensen genieten niet van hun godsdienst. Jezus gaf echter aan dat

het normaal gesproken een vreugdevolle ervaring is om met God en met Jezus Christus te wandelen, een ervaring waarbij rouwen eigenlijk niet gepast is. Er kunnen momenten zijn waarop we vasten, omdat dat aansluit bij onze bijzondere behoeften in het gebed. Maar een bedroefd, rouwend gezicht trekken en somber zijn over onze godsdienstige praktijken, dat past bij mensen die God niet werkelijk kennen en niet werkelijk bij de bruidegom zijn.

Ik geloof dat Jezus, hoewel Hij lichamelijk niet bij ons aanwezig is, in ons hart bij ons aanwezig is als wij Zijn volgelingen zijn. Daarom is vasten als middel om te rouwen niet noodzakelijkerwijs iets wat Jezus heeft onderwezen of zou goedkeuren. Ik zou dit willen zeggen: nergens in Zijn onderwijs heeft Jezus Zijn discipelen ooit geboden om te vasten. Maar het is duidelijk dat Hij bij deze gelegenheid voorspelde dat ze het zouden doen. Hij zei dat de discipelen zouden vasten wanneer Hij van hen weggenomen werd. Hoewel we nergens een rechtstreeks gebod van Jezus hebben om te vasten, blijkt wel dat Hij verwachtte dat er momenten zouden zijn waarop christenen zouden vasten. Ik geloof dat bidden en vasten is wat Hij van ons verwacht zou hebben, en dat dit op bepaalde momenten gepast is.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 9:14
- Johannes 1:29
- Johannes 3:29-30
- Johannes 3:30
- Lukas 7:33
- Lukas 7:34
- Mattheüs 18:20
- Hebreeënen 10:25
- Mattheüs 9:14-17
- Johannes 3:29
- Hebreeënen 13:5

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.